

Verslag excursie plantenwerkgroep Drentsche Aa 11 juli 2026

Deelnemers: Ellen, Gonny, Niels, Willemien en Cor

Tekst en foto's: Cor Nagelmaeker

Op deze fraaie zomerdag wendden we onze steven richting Amerdiep, Deurzer Diep, Loonerdiep, Taarlosche Diep, Gastersche Diep, Oudemolensche Diep en Schipborgsche Diep. Allemaal (heel) plaatselijke benamingen van wat samen bekend staat als de Drentsche Aa. Die deze naam overigens pas draagt na het bereiken van de grens met Groningen!?

Het stroomgebied van de Drentsche Aa heet het best bewaarde beekdallandschap, en tevens een van de mooiste landschappen van Nederland te zijn. Hier kronkelen de vele beken al eeuwenlang vrij door het zogeheten esdorpenlandschap. Een hier en daar glooiend landschap dat heel lang geleden gevormd is door water, wind en ijs. We vinden er thans een grote variatie aan bloemrijke hooilanden, droge heidevelden, oude bossen en stuifzand. Verder zijn er vennen en restanten hoogveen te vinden. Het is een prachtig wandelgebied met talrijke zandpaden en dito wegen. Ook vindt men er redelijk authentieke dorpjes, zoals Anloo, Taarlo, Loon, Deurze en Oudemolen, die een bezoek waard zijn. Terecht dat dit prachtige gebied, 33.000 ha groot, de status van Nationaal Park heeft gekregen!

De aftrap vond plaats in een uitspanning met de naam 'Drentsche Aa', en dus gelegen aan het Schipborgsche Diep!?. We hadden het snel door: topografisch gezien zou het vandaag geen makkie worden. Na de koffie met gebak startten we al op de parkeerplaats met zwarte toorts, late guldenroede, jakobskruiskruid, boerenwormkruid en middelste teunisbloem. Je

kunt maar beter goed starten, nietwaar! Talrijke vlinders, zoals het landkaartje en het koevinkje, heetten ons welkom in het fraaie bloemendecor. Wat ons betreft: 'Parkeerplaats van het jaar!'

Van hier ging het over de brug van het al eerder genoemde Schipborgsche Diep verder over de Schipborgerweg. Een onverharde weg met ernaast een geasfalteerd fietspad dat druk werd bereiden door groepjes wielrenners, de Tour was begonnen! We vonden moerasrolklaver, grote wederik, bitterzoet, knopig helmkruid, gewone hennepnetel en wijfjesvaren.

Hierna werd het decor meer bosachtig, met gewone eikvaren, groot heksenkruid, pijpenstrootje, bochtige smele en gewone (voorheen veelbloemige) salomonszegel. Via een zandweg kwamen we in de Zeegserduinen. Deze zijn gevormd tijdens de laatste ijstijd en bestaan uit dekzandruggen, stuifzand, maar ook vochtige beekdalen. Het ernaast gelegen Siepelveen, met plas, is ontstaan tussen de dekzandruggen. We zagen steeds meer struik- en ook dopheide. Verder rankende helmbloem, Amerikaans krentenboompje, glad vingergras, zandblauwtje en grasklokje en bij de plas ook veenpluis en veel gagel. Tot onze verrassing stonden we bij het verlaten van het zand plots voor een Fletcher hotel. Dat u het maar weet! We vervolgden onze weg via een soort van karrenspoor met de naam 'Zeegserloopje'.

We noteerden groot nagelkruid, dubbelloof, boekweit en grote ratelaar. Toen het pad langs een vochtig hooiland ging, vonden we egelboterbloem, waterpeper en grote kattenstaart.

Terwijl Niels nog ronddwaalde in het hooilandje, namen wij even de tijd voor een korte hydrateringspauze, dat is tegenwoordig modern. Dit in de schaduw van wat berken met een prachtig uitzicht over een enorme vlakte. Nadat Ellen een drietal bloeddorstige teken de deur had gewezen en ook had uitgelaten, vervolgden we onze weg. Via een bospad, ook onderdeel van het Zeegserloopje, kwamen we uit bij het restaurant waar onze tocht begonnen was. Omdat we ruim binnen de tijd waren gebleven, besloten we nog ergens anders te gaan kijken. We reden via het pittoreske dorpje Anloo naar een gebied bij het Oudemolensche Diep.

Op de parkeerplaats groeide kruipend zenegroen en in de struiken hop, alweer nieuwe soorten. We vervolgden onze weg door een bos met zomereik, zachte- en ruwe berk. Het stond hier vol met grote adelaarsvarens. Ook vonden we framboos, grote muur, spurrie, kleine duizendknoop, hengel, ruige veldbies en dalkruid. Bossoorten van niet heel voedselarme bodems dus.

In een droger hooiland zagen we grote slierten klein warkruid dat vroeger een meer poëtische naam had: duivelsnaaigaren. Voor de middeleeuwse mens was deze plant met haar warrige draadvormige stengels een raadselachtig fenomeen. Zonder bladgroen en ook nog eens levend ten koste van een andere plant, in dit geval kleine tijm, moest dit zonder enige twijfel het werk van de duivel zijn! Even later voerde het pad ons door het laatste biotoop van de dag, een perceel rietland langs het Oudemolensche Diep, net voorbij de samenvloeiing van het Gastersche diep en het Taarlosche Diep. Hier sloten we onze veldtocht af met moerasvergeet-mij-nietje, zeeegroene muur, moeraskartelblad en als laatste citroengele honingklaver.

Het was al 8 uur en sluitingstijd geweest toen we toch nog mochten aanschuiven in Grandcafé Hofsteenge te Rolde. Weliswaar met de opdracht van de serveerster dan wel voort te maken. Dit overkwam ons 2 weken eerder ook al in Oostvoorne! Moeten we toch eens naar kijken. Wellicht een hiaat in onze programmering? Toen we aan het toetje toe

waren, was de kok allang uitgecheckt. Als 'uitsmijter' van de dag restte ons daarom slechts een fors uitgevallen puntwafel met softijs. Lekker!

